

sluttet sig til ham. Man maa lægge Mærke til, at fordi en Mand har sluttet sig til en udenfogns Præst, svarer han dog ikke saa Lidet til den Præst, i hvis Sogn han boer, og til den Kirke, som er hans Sognekirke, saa det synes alene af billigt Hensyn til disse Ydelsers, som han ikke fritages for — disse ikke personlige Ydelsers — at være rimeligt, at han maatte have, naar ellers Intet var iveien derfor, Ret til at benytte Kirken i det Sogn, hvori han boer. At dette kunde være ubehageligt for den vedkommende Sognepræst i visse Tilfælde, kan jeg jo meget vel sætte mig ind i; men jeg troer ikke, at det er en Grund til at nægte en Ret, der falder mig saa naturlig for Sognebeboerne. Det Nøiere finder jeg og vistnok ogsaa de andre Herrer, der tilligemed mig have været med at stille Lovforslaget, maa lade sig ordne ad administrativt Veie, naar Rettigheden først var slaaet fast ved en Lov. Jeg har for mit Vedkommende taget under Overveieelse, om ikke Kjøbenhavn skulde stilles paa en særlig Viis ligeoverfor denne Lov. I Kjøbenhavn er der ikke synderlig Trang til at benytte Loven; thi der, hvor den ene Kirke ligger lige ved Siden af den anden, er der ingen synderlig Grund for en Mand til at forbre, at just denne Kirke skal benyttes, naar han kun behøver at gaae et Par Gader for at finde en anden, hvor den Præst er, til hvem han har sluttet sig. I det Hele taget er i Kjøbenhavn Sognebaandet ikke blevet saa stærkt benyttet, som man skulde troe; det ligger uemlig i Forholdene. Førend Loven angaaende Sognebaandets Løsning blev til, var der i Kjøbenhavn allerede megen kirkelig Frihed, og de samme Forhold ere omtrent endnu tilstede. Man henvendte sig til en Mand, naar man skulde have sit Barn confirmeret, naar man vilde gaae til Alters, eller naar man vilde høre en Prædiken; man henvendte sig til den Mand, man havde Tillid til; men for at blive confirmeret, for at gaae til Alters eller blot gaae i Kirke, dertil behøves jo intet Sognebaands Løsning; man kan gjerne derfor blive ved sin sædvanlige Sognekirke. Det er kun egentlig, naar der er Tale om Daabshandling, at Loven har været brugt noget mere i Kjøbenhavn; thi da maatte man udtrykkelig løse Sognebaandet, naar man skulde henvende sig om en Daabshandling

til en udenfogns Præst. Der har ogsaa i det Hele taget, førend Sognebaandets Løsning, viist sig megen gjensidig Velvilie mellem Præsterne i Kjøbenhavn, saaledes at naar en Mand, der boede i et vist Sogn, henvendte sig til en Præst i et andet Sogn, havde vedkommende Præst ved hans Sogn Intet imod; at den anden Præst paa hans Vegne udførte Handlingen i Sognekirken. Det har været anseet for noget Urigtigt, Noget, som man ikke kunde være bekjendt, naar man hindrede en Præst fra et andet Sogn paa sine Vegne at komme til det Sogn, til den Mand, som havde sluttet sig til ham, for der at forrette den kirkelige Handling. Saaledes er Sagen i de forskjellige Kirker i Kjøbenhavn sædvanlig bleven opfattet, saa at den ene Præst paa den andens Vegne kunde forrette den kirkelige Handling, og jeg veed kun et eneste Tilfælde, hvor det er blevet mig nægtet af vedkommende Præst. Jeg siger dette for at vise, at der i Kjøbenhavn ikke har været saa stor Trang til Sognebaandets Løsning, og sølgelig heller ikke saa stor Trang til den Udvidelse af Sognebaandsløsningsloven, som ligger i vort Forslag. Jeg mener derfor, at det let kunde have været forsvaret, hvis man hertil havde stillet det Endringsforslag, at Kjøbenhavn skulde undtages fra denne Lov. Imidlertid paa den anden Side, ved at kjende nogenlunde de Kjøbenhavnske Forhold — jeg har naturligviis ikke haft saa ringe Praxis i dem — og ved tillige at raadsføre mig med nogle af Præsterne i Kjøbenhavn har jeg ikke fundet nogen Grund til at stille Endringsforslag, hvorved Kjøbenhavn blev undtagen fra denne Lov. Som allerede sagt, mener jeg, at den foreslaede Udvidelse af Sognebaandets Løsning er nødvendig efter de faktisk gjældende Forhold, jeg kan derfor ikke Andet end paa det Bedste anbefale dette vort Forslag til det meget ærede Things Opmærksomhed.

Schjern: Det forekommer mig, at der var et Punkt, som havde egnet sig til at bringes under Forhandling ved denne Lov, idet det i flere fremmede Stæder er Tilfældet ved Begravelser, at Talen ikke ubekjendte behøver at holdes af Sognepræsten, hvilket jo ogsaa for-